

РЕШЕНИЕ

№ 5496

гр. София, 31.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 06.06.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **1812** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл.142, ал.1, т.2 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

Образувано е по жалба на Б. П. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес в [населено място], [улица] със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 3, чрез адв. П. М. М. срещу Решение № Ж-754/20.12.2022 г., с което КЕВР на основание чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката /Наредба № 3 / е прекратено производството по подадената от Б. Д. жалба с вх. № Е-11ИН-00-1608/27.09.2022 г. поради нейната неоснователност.

Жалбоподателят счита, че решението е незаконосъобразно поради нарушение на административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и при явно несъответствие с целта на закона, като развива подробни съображения за това. Твърди, че КЕВР при разглеждане на отнесения до нея казус е подхождала формалистично и незаконосъобразно, в нарушение на чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3, тъй като не е събрала всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по жалбата. Регулаторният орган не е извършил обстойна проверка на всички относими факти, а е приел безрезервно голословното изявление на ЕР дружество, че не е собственик на съоръжението. Счита, че провеждането на изискуемата подробна инспекция би установила, че „Електроразпределение Север“ АД използва В. „Е.“ за преноса на ел. енергия до множество свои ползватели, както и, че от негова страна към същата са присъединени и продължават да бъдат

присъединявани нови потребители и други енергийни обекти. Сочи, че по силата на чл. 21, т. 14 от ЗЕ, КЕВР разполагала с правомощието да вземе решение за принадлежността на електропроводите към респективната мрежа. За да извърши пълноценна проверка дали разпределителното дружество е нарушило лицензионните си ангажименти, държавният орган е следвало по реда на чл. 21, т. 16 от ЗЕ да изиска информация от всички участници в енергийния пазар относно собствеността на В. и съответно да прецени кое е задълженото лице и дали в действителност това не е тъкмо „Електроразпределение Север“ АД. Иска се отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно и връщане на административната преписка за произнасяне от страна на КЕВР по същество на жалбата му. Претендира разноски по делото.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно уведомен, не се представлява. Депозирано е становище, чрез процесуалния му представител адв. М., в което последният поддържа жалбата и излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт. Претендират се разноски, съобразно представен списък на разноските по делото по реда на чл. 80 от ГПК.

Ответникът - Комисия за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, чрез процесуалния му представител юрк. Н., моли жалбата да бъде отхвърлена. Счита, че оспореното решение на КЕВР е правилно и законосъобразно, издадено от компетентен орган в рамките на неговите правомощия. Претендира юрисконсултско възнаграждение и счита направеното искане от жалбоподателя за разноски по реда на чл. 38 от ЗА за неоснователно.

Заинтересованата страна – „Електроразпределение север“ АД, редовно призована не се представлява. В депозирано по делото становище, ЗС чрез процесуалния му представител оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Счита, че оспореното решение на КЕВР е правилно и законосъобразно. Претендира разноски.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по жалба с вх. № Е-ИИН-00-1608/27.09.2022 г., подадена от Б. П. Д. срещу „Електроразпределение Север“ АД, като предмет на жалбата е искане до „Електроразпределение Север“ АД да предостави становище по заявление с вх. № [ЕГН]/20.12.2021 г. относно преместването на въздушна електропроводна линия „Е.“ /В./, преминаваща над собствения на Б. П. Д. поземлен имот с идентификатор 10135.2564.1812 по КККР на [населено място].

Липсва спор по делото, че Б. Д. е клиент на „Електроразпределение Север“ АД за обект с адрес: [населено място], [улица], Е. № 89, с клиентски № [ЕГН] и абонатен № [ЕГН], както и, че е подал до „Електроразпределение Север“ АД, искане с вх. № [ЕГН], с правно основание чл. 64, ал. 5 и чл. 73, ал. 1 от Закона за устройство на територията за изместване на въздушна електропроводна линия „Е.“, преминаваща над поземлен имот с идентификатор 10135.2564.1812 по Кадастралната карта и кадастрални регистри на [населено място], негово собствено. Към заявлението са били приложени и всички изискуеми от закона документи.

Представено е по делото от страна на „Електроразпределение Север“ АД писмо с изх. № 5989147/19.01.2022 г., с което жалбоподателят е уведомен, че енергийно съоръжение не е било собствено на „Електроразпределение Север“ АД, поради

което то не може да издаде необходимото становище за изместването на линията № 5989147/19.01.2022 г.. Уведомен е, че при извършена проверка на място, както и документална проверка в инвентарната книга на „Електроразпределение Север“ АД, било установено, че участъкът от въздушна електропроводна линия (В.) „Е.“ в участъка до ВС „Двореца“, в който Б. Д. има инвестиционни намерения, намиращ се над имота с ПИ 10135.2564.1812 по Кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], не е собственост на електроразпределителното дружество. В тази връзка „Електроразпределение Север“ АД не можело да издаде становище за изместването й. На 29.03.2022 г. от Б.Д. е подадено Запитване № 6090277/29.03.2022 г. във връзка с писмо с изх. № 5989147/19.01.2022 г., в отговор на което на клиента е предоставена информация на електронна поща, че „Електроразпределение Север“ АД не разполага с информация за собствеността на В. „Е.“ в посочения участък

При тази фактическа обстановка и във връзка така депозираната жалба и на основание чл. 22, ал. 1 от Закона за енергетика /ЗЕ/, КЕВР е постановила решение № Ж-754/20.12.2022 г., с което КЕВР на основание чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката /Наредба № 3 / е прекратено производството по подадената от Б. Д. жалба с вх. № Е-11ИН-00-1608/27.09.2022 г. поради нейната неоснователност.

По делото за изясняване на спора е допусната съдебно-техническа, изготвена от вещо лице В. Ч.. Експертиза е приета, като обективно, обоснована и безпристрастно изготвена и като неоспорена от страните по делото. От заключението на вещото лице се установява, че процесната В. „Е.“ е разположена на територията на [община] и преминава през имот 10135.2564.1812 по КККР на [населено място]. В. „Е.“ е запазена на Средно напрежение. "Електроразпределение Север" АД използва В. „Е.“ за доставяне на енергия за клиенти на дружеството. Към въздушен електропровод „Е.“ са присъединени юридически и физически лица. За поддръжката на присъединителните съоръжения до границите на собственост на потребителите същата се осъществява от "Електроразпределение Север" АД. След границата на собственост задължението за поддръжка зависи от собствениците на отделните имоти. При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По допустимостта:

Решение № Ж-754/20.12.2022 г. е връчено на жалбоподателя на 30.12.2022 г. Жалбата, с която се оспорва решението е подадена с входящ номер на КЕВР е от 11.01.2023 г., в рамките на срока за оспорване по чл. 149, ал. 1 от АПК Б. П. Д. е активно легитимирано да обжалва лице, адресат на оспорения индивидуален административен акт и по този начин са накърнени интересите му.

С оглед на изложеното съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество относно нейната основателност

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният индивидуален административен акт - Решение № Ж-754/20.12.2022 г. на КЕВР, е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма.

Решението отговаря на изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, съдържа всички задължителни реквизити, включително и фактически и правни основания, послужили за издаването му.

По отношение на материалната законосъобразност на решението, съдът намира следното:

Настоящият състав намира оспореното решение на КЕВР за законосъобразно и постановено в съответствие с правните норми.

Подадената от Б.Д. жалба следва да се определи като такава по чл. 142, ал. 1, т. 2 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, а именно подадена от клиент /аргумент от §27б във вр.с 27г от ДР на ЗЕ-ДВ, бр.54 от 17.07.2012г./ срещу доставчици на енергия и природен газ, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по ЗЕ.

Съгласно изискванията на чл. 143, ал. 3 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, жалбата се подава до Комисията чрез съответното енергийно предприятие или ВиК оператор, които са длъжни да извършат проверка по нея и да я изпратят в Комисията, заедно със становището си. По реда на ал. 4 от същата разпоредба, в случаите, когато жалбата не е подадена чрез съответното енергийно предприятие или ВиК оператор, Комисията изпраща подадената жалба на енергийното предприятие или ВиК оператора, като изисква извършването на проверка и изпращане в комисията на жалбата, заедно със становището на дружеството, както и цялата преписка по жалбата в 7-дневен срок от получаване на жалбата.

Съгласно чл. 143, ал. 6 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, КЕВР разглежда жалбата, ако към нея е приложено становището на енергийното предприятие или ВиК оператора, ведно с цялата преписка по жалбата.

Оспореното решение е издадено от компетентния за това независим специализиран държавен орган – КЕВР, в рамките на правомощията му. Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма и съдържа подробни мотиви, като са посочени фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената част на решението са изложени достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта.

Според ал. 7 на чл. 22 от ЗЕ, редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60 от ЗЕ - Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката, обн. ДВ, бр. 33 от 5 април 2013 г. Съгласно чл. 144, ал. 1 от Наредба № 3/21.03.2013 г., КЕВР във всички случаи следва да се произнесе с решение, след като извърши проверка на изложените в нея обстоятелства и след като събере всички необходими доказателства за изясняване на случая.

След събирането на доказателствата и след извършването на проверката следва да се състави доклад и проект за решение, в които се отразяват обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата /чл. 145, ал.1 от Наредбата/. Докладът и проектът за решение, заедно с жалбата и преписката по нея, се представят на председателя на комисията, който с резолюция определя

вносянето им за разглеждане на жалбата и решаването ѝ от комисията в закрито заседание - чл. 145, ал.2 от Наредбата.

Когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е неоснователна, тя с решение прекратява преписката - чл. 147, ал.1 от Наредба № 3/21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката.

В конкретния случай жалбоподателят е сезирал КЕВР с жалба, по повод на която е проведена процедура и с решение преписката е прекратена поради нейната неоснователност. Като мотив за това е посочено, че във връзка с отправеното искане от заинтересованата страна до „Електроразпределение Север“ АД, с което с оглед инвестиционни намерения във въпросния имот, като е поискал становище за изместване на енергийно съоръжение В. „Е.“, разположено в имота. При извършената проверка било установено, че „Електроразпределение Север“ АД не е издало исканото становище и указания за преместването на електропровода, тъй като енергийното съоръжение не е негова собственост.

Настоящият съдебен състав споделя изводите на административния орган и счита същите за правилни и законосъобразни.

Безспорно по делото се установява, че Б. П. Д. е собственик на поземлен имот с идентификатор 10135.2564.1812 по Кадастрална карта и кадастрални регистри на [населено място], както и, че в имота е разположеното следното енергийно съоръжение: въздушна електропроводна линия „Е.“, като последният е захранен на Средно напрежение. Липсва спор по делото, а и това се установява и от доказателства, в това число и от експертното заключение, че "Електроразпределение Север" АД използва В. „Е.“ за доставяне на енергия за клиенти на дружеството, като за поддръжката на присъединителните съоръжения до границите на собственост на потребителите се осъществява от "Електроразпределение Север" АД, а след границата на собственост задължението за поддръжка зависи от собствениците на отделните имоти. Установява се доказателствата по делото, че В. „Е.“, захранва ВС „Двореца“, част от стопанство „Е.“, което се стопанисва и управлява от МС за държавни представителни нужди.

Съгласно параграф 1, т. 23 от Закона за енергетиката „Енергиен обект“ е обект или съвкупност от обекти, с предназначение в него или посредством него да се извършва производство на електрическа и/или топлинна енергия с определена мощност, добив или съхранение на нефт или природен газ, пренос, както и преобразуване на параметрите или вида на електрическа и топлинна енергия и природен газ, нефт или нефтопродукти през мрежи, както и техните спомагателни мрежи и съоръжения, разпределение на електрическа, топлинна енергия или природен газ през мрежи, както и техните спомагателни мрежи и съоръжения, без инсталациите на клиентите. По смисъла на чл. 64. ал. 1, т. 4 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) „Елементи на техническата инфраструктура са: разпределителните проводни и разпределителните устройства и съоръженията към тях (трансформаторни постове, електрически подстанции, пречиствателни станции за питейни и отпадъчни води, понижителни и разпределителни станции и др.), включително присъединителните проводни към сградните инсталации и общите средства за измерване“. Съгласно чл. 14, ал. 1 от Наредба № 16 от 09.06.2004 г. за сервитутите на енергийните обекти и чл. 64, ал. 3, т. 2 от ЗЕ, в сервитутната зона на енергиен обект за производство, пренос, разпределение и преобразуване на електрическа енергия, не се допускат строително-монтажни дейности, както и засаждане на трайни насаждения. Съгласно

чл. 60, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Закона за енергетиката и енергийната ефективност (ЗЕЕЕ, обн. ДВ бр. 64 от 16.07.1999 г., отм. ДВ бр. 18 от 05.03.2004 г.) за всички заварени към датата на влизане в сила на този закон енергийни обекти се създават сервитутни права. Тези права включват правото да се държи енергийният обект в чуждия имот, да се ползва същия и да се преминава през него за обслужване на съоръжението в съответствие с чл. 61 от ЗЕЕЕ. Съгласно § 26 от Преходните и заключителни разпоредби на ЗЕ възникналите по силата на отменения Закон за енергетиката и енергийната ефективност сервитутни права в полза на енергийните предприятия за съществуващи към влизането в сила на този закон енергийни обекти запазват действието си. Изместването на съществуващо енергийно съоръжение, част от разпределителната електроенергийна мрежа на лицензионната територия се осъществява по реда и условията на чл. 64, ал. 5 и/или чл. 73, ал. 1 от ЗУТ, съгласно които, промени в положението или устройството на заварени строежи - подземни и надземни мрежи и съоръжения на техническата инфраструктура, случаите на предвидени за изместване в подробните устройствени планове и специализираните схеми към/тях проводи и съоръжения, съответните работи се извършват от възложителя на новото строителство за негова сметка, след одобряване на необходимите проекти, съгласувани с експлоатационните дружества, чиито мрежи и съоръжения са засегнати, и след издаване на разрешение за строеж.

От изложеното следва, че в случая независимо от обстоятелството, че Б. П. Д. е спазил посочените по-горе разпоредби и е подал до ЕР Север АД заявление за изместване на съоръжение, с което да инициира процедурата за изместване на енергийни съоръжения, правилно електроразпределителното дружество е отказало да издаде становище, тъй като безспорно по делото е установено, че ЕР дружество не е собственик на В. „Е.“, респ. последното не е имало задължение да издаде становище за изместване на съоръжението.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че КЕВР в разрез на правомощията си предвидени в чл. 21, т. 14 и т. 16 от ЗЕ, не е извършила обстойна проверка на всички относими факти и не е изследвала въпроса относно собствеността на В. „Е.“. Нормата чл. 21, т. 14 от ЗЕ предвижда, че по предложение на оператора на преносната мрежа, съответно оператора на разпределителна мрежа, регулаторният орган взема решение относно принадлежността на електропроводите, топлопроводите и газопроводите и прилежащите им уредби към преносните или разпределителните мрежи и дава задължителни предписания за изкупуването им и/или за предоставяне на достъп до тях. Така цитираната норма е приложима в случай на възникнали лицензионни спорове между оператора на преносната мрежа и оператора на разпределителна мрежа, какъвто спор липсва и е ирелевантна за процесния случай. Действително КЕВР разполага с правото да изисква всякаква информация и документи, свързани с функционирането на енергийния пазар /чл. 21, т. 16 от ЗЕ/, което в случая е сторено и в тази връзка от страна на ЕР Север АД е изпратена необходимата информация касаеща отправеното до нея искане.

Относно собствеността на енергийните обекти, следва да се посочи за пълнота, че принципът, залегнал в законодателството е, че те трябва да принадлежат на лицата, които са получили лиценз за осъществяване на дейности в областта на енергетиката, което е посочено в чл. 58 от отменения Закон за енергетиката и енергийната ефективност и чл. 40, ал. 1 т. 2 от действащия Закон за енергетиката. Затова § 4, ал. 1 от ПЗР на ЗЕ предписва, че енергийни обекти, които трябва да бъдат собственост на лицензираните енергийни предприятия, а принадлежат на трети лица, трябва да се изкупят от тях в осемгодишен срок, след изменението срокът е дванадесетгодишен, от влизане на закона в сила. Във връзка с тази разпоредба е и текстът на § 4, ал. 11 от ПЗР ЗЕ, според който при приватизация на имуществото на

фирми и дружества, в които има изградени енергийни обекти, те не се включват в предмета на сделката, а се прехвърлят на съответното енергийно предприятие. Изключение се допуска когато обектът снабдява с енергия само един потребител. Аналогични разпоредби са се съдържащи и в § 67, ал. 2 и 9 ПЗР на предходния Закон за енергетиката и енергийната ефективност - ДВ бр. 64/1999 г., отм. ДВ бр. 107/2003 г. С тези разпоредби са създадени условия държавната собственост върху енергийните обекти, установена още с чл. 2, ал. 1 от Закона за електростопанството от 1975 г. и чл. 2, ал. 1 от Закона за електростопанството от 1948 г. да премине в собственост на енергийните предприятия. С факта на влизане в сила на ЗЕЕЕ (отм.) около изградените и съществуващи преди 1999 г. енергийни обекти са се създали ex lege сервитутни зони. След като сервитутът веднъж е възникнал по силата на закона и в последващ нормативен акт не е предвидено преуреждане на отношенията на собствениците на служещия и господстващия имот, не е налице основание за последващо отпадане действието на сервитута.

Параметрите на конкретните сервитутни зони и обхватът на задълженията на електроразпределителните дружества в тази връзка подлежат на изясняване при уреждане на вещноправните спорове между страните, а не в административно производство.

КЕВР не е административен орган, натоварен да следи за собствеността на енергийните обекти, нито е в негова тежест, съобразно обхвата му предвиден в чл. 22 от ЗЕ, да събира доказателства, които биха послужили в друг процес за разрешаване на гражданскоправния спор между страните. Комисията е действала единствено в рамките на своите правомощия, които са административноправни и е проверила действията извършени от лицензианта.

С оглед изложеното, оспореното решение е законосъобразно, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разностите по делото:

На основание чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разности.

При този изход от процеса и на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК в полза на ответника следва да се присъди 100 лв. юрисконсултско възнаграждение, изчислено съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, приета с ПМС № 4/06.01.2006 г., на основание чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба Б. П. Д., ЕГН [ЕГН], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 3, чрез адв. П. М. М. срещу Решение № Ж-754/20.12.2022 г., с което КЕВР на основание чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката е прекратено производството по подадената от Б. Д. жалба с вх. № Е-11ИН-00-1608/27.09.2022 г., поради нейната неоснователност.

ОСЪЖДА Б. П. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране, сумата **100 /сто/ лева**, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване от страните в 14-дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: